

Vyvěšeno dne: 29. 9. 2026
Svěšeno dne: 13. 10. 2026

Lucie Prokopová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **doc. ThLic. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L.**, bytem K Rotundě 90/12, Praha 2, zast. Mgr. Janem Matějčkem, advokátem se sídlem Římská 1222/33, Praha 2, proti žalovanému: **Rektor Univerzity Karlovy**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem se sídlem K Mohyle 476/3, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Velký kancléř Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy, se sídlem Hradčanské nám. 56/16, Praha 1, zast. JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Thákurova 676/3, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2025, č. j. 10 A 28/2025-526,

t a k t o :

Výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2025, č. j. 10 A 28/2025-526, **se zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** městskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobou podanou dne 14. 3. 2025 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 6. 2. 2025, č. j. UKRUK/53811/2025, jímž žalovaná (rektorka Univerzity Karlovy) podle § 28 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), tj. na návrh akademického senátu, odvolala žalobce z funkce děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy (dále též „KTF UK“), a to s účinností ke dni 10. 2. 2025.

[2] Další žalobou podanou dne 6. 8. 2025 vedenou u městského soudu pod sp. zn. 3 A 102/2025 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. UKRUK/487514/2025 (dále jen „druhé rozhodnutí“), jímž došlo k v pořadí druhému odvolání žalobce z funkce děkana KTF UK postupem podle § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách.

[3] Usnesením ze dne 25. 8. 2025, č. j. 10 A 28/2025-150, městský soud spojil řízení vedená pod sp. zn. 10 A 28/2025 a 3 A 102/2025 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že řízení o obou žalobách budou nadále vedená pod sp. zn. 10 A 28/2025, neboť dospěl k závěru, že projednávání věci spolu skutkově souvisejí, jelikož obě rozhodnutí žalované se týkají odvolání žalobce z funkce děkana z důvodů, které jsou až na výjimky u obou rozhodnutí shodné, proto z důvodu procesní efektivity a hospodárnosti bylo vhodné řízení o žalobách spojit ke společnému projednání.

[4] Rozsudkem ze dne 11. 12. 2025, č. j. 10 A 28/2025-526, městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2025, č. j. UKRUK/53811/2025 (výrok I.), a současně zrušil rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. UKRUK/487514/2025, a věc týkající se zrušeného rozhodnutí vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[5] V odůvodnění rozsudku městský soud úvodem konstatoval, že přezkum rozhodnutí o odvolání děkana z iniciativy akademického senátu je dosavadní judikaturou správních soudů nastaven tak, že soud by neměl zasahovat do práva akademického senátu na samosprávu, jelikož propojení vzájemných pravomocí děkana a senátu způsobuje, že bez stálé podpory akademického senátu je výkon funkce děkana téměř nemožný. Proto judikatura také při přezkumu rozhodnutí o odvolání děkana na návrh akademického senátu zužuje rozsah přezkumu důvodů pro odvolání děkana pouze na zjišťování, zdali děkan nebyl odvolán z důvodů svévolných, šikanózních nebo zdali nejde o diskriminaci. Na základě těchto východisek se městský soud zaměřil v rozsahu uplatněných žalobních námitek na přezkum důvodů odvolání děkana uvedených v návrhu akademického senátu. K závěru o zákonnosti rozhodnutí o odvolání děkana z funkce přitom postačí, když soud shledá pouze jeden z důvodů odvolání oprávněným, a současně tento důvod nevykazuje svévolný, šikanózní nebo diskriminační přístup.

[6] První rozhodnutí žalované o odvolání žalobce z funkce děkana vydané dne 6. 2. 2025 postrádalo jakékoliv odůvodnění, je v něm uvedeno pouze, že rektorka odvolává děkana na návrh akademického senátu. Po důkladném posouzení městský soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí je zřejmé, že se rektorka s návrhem ztotožnila a neshledala důvod se od něj odchýlit, jinak by nerozhodla o odvolání děkana, a proto se o nepřezkoumatelnost pro absenci odůvodnění nejedná. Vzhledem k absenci odůvodnění rektorky u jejího prvního rozhodnutí však městskému soudu nezbylo, než při přezkumu důvodů odvolání vycházet z textu návrhu akademického senátu a z podkladů z nichž návrh vycházel, které jsou obsahem správního spisu.

[7] Městský soud shledal oprávněným důvod uvedený v návrhu akademického senátu pod bodem 2.3 týkající se oboru programu „Dějiny evropské kultury“, jeho personálního a finančního zabezpečení, a to v podstatě bez potřeby dokazování, neboť žalobce v žalobě výslovně připustil, že má odlišný názor od akademického senátu na rozsah výuky tohoto oboru. Návrh na odvolání popisuje řadu kroků žalobce ve věci personálního zabezpečení, které podle názoru předkladatelů návrhu povedou k omezení rozsahu výuky tohoto oboru. Žalobce připustil, že rozsah tohoto oboru je potřebné omezit, jelikož se *„jedná o ztrátový program, který musí být dotován ve chvíli, kdy se KTF nachází ve velmi náročné finanční situaci“* a *„Prosazování zachování programu bez zajištění úspor vede ke znerovhodnění ostatních programů fakulty a jeho dotování na úkor jiné činnosti fakulty.“* Žalobce viděl ve snaze akademického senátu o zachování stávajícího rozsahu výuky zasahování do své personální pravomoci; v tomto názoru se však žalobce podle městského soudu mýlí. Je to akademický senát, který má v otázkách rozsahu výuky poslední slovo, a jestliže senát trvá na stávajícím rozsahu, byť ztrátového oboru Dějin evropské kultury, děkan bez souhlasu nebo navzdory senátu nemůže tento rozsah měnit a finanční prostředky na jeho zachování musí vyčlenit. Uvedené nastavení pravomoci akademického senátu fakulty v rozsahu výuky a tím

pokračování

i jejího personálního zabezpečení, vyplývá ze zákona o vysokých školách [§ 27 odst. 1 písm. h)] a bylo také potvrzeno judikaturou správních soudů, v níž se ustálil názor (např. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018-45), že k odvolání děkana „*postačí, má-li akademický senát jinou představu o směřování fakulty než děkan, byť by děkan konal své povinnosti zcela řádně a ku prospěchu zájmů fakulty. Legitimním důvodem k odvolání děkana může být např. nesouhlas akademického senátu s personální politikou děkana.*“ Zcela shodná situace nastala v nyní rozhodované věci, děkan konal jinak své povinnosti řádně a snažil se v situaci omezených finančních prostředků tyto rozdělit tak, aby nebyl zvýhodňován jeden obor. Prosazováním svého odlišného názoru na rozsah výuky tohoto oboru a tím, že nenaslouchal námitkám akademického senátu, že dojde v důsledku nedostatečného personálního zabezpečení tohoto oboru k faktickému zredukování výuky, potvrdil neznanost rozhranění pravomocí děkana a akademického senátu. Žalobce v žalobních námítkách svoje stanovisko na potřebnost redukce rozsahu výuky oboru Dějin evropské kultury výslovně potvrdil, tím měl městský soud za prokázané, že nerespektoval výlučné oprávnění akademického senátu nastavit rozsah výuky mimo jiné i tohoto oboru. Tento důvod pro odvolání děkana uvedený v návrhu považoval městský soud za opodstatněný a opravňoval akademický senát iniciovat odvolání děkana z funkce, a to i jen z tohoto jediného důvodu.

[8] Důvody odvolání uvedené v návrhu pod body 3.2 a 3.3 městský soud neshledal natolik relevantními nebo závažnými, aby samy o sobě byly způsobilé vést k odvolání žalobce z funkce děkana, zbylé důvody návrhu však znaky svévole podle názoru městského soudu naplňují, neboť jsou smyšlené, nepravdivé a nepodložené.

[9] Námitku žalobce vytýkající nelegitimního obsazení akademického senátu při hlasování o návrhu na odvolání žalobce dne 29. 1. 2025, městský soud neshledal důvodnou. Skutečnost, že se jedna ze senátorek vzdala své funkce a tím se změnilo názorové rozložení akademického senátu fakulty v době hlasování o odvolání žalobce z funkce děkana, sama o sobě nepotvrzuje porušení právních předpisů. Senátorka rezignovala dobrovolně, pokud cítila tlak na její odchod ze senátu, nevyužila žádný z právních nástrojů na obranu svého práva vykonávat funkci, uprázdněné místo legitimně obsadil náhradník. Žalobce také netvrdil žádné porušení předpisů jednacího nebo volebního řádu AS KTF UK, z nichž by bylo možné nelegitimitu složení AS KTF UK dovozovat.

[10] Pokud jde o druhé rozhodnutí žalované o odvolání žalobce z funkce děkana, městský soud zdůraznil, že v jedné a téže věci lze rozhodnout výhradně jen jednou. Již první takové rozhodnutí správního orgánu, jímž rozhodnutí rektorky je, zakládá překážku věci rozhodnuté – *rei indicatae*. Totožnost věci je přitom dána tehdy, jde-li o řízení se stejným předmětem a se stejným okruhem účastníků. O v pořadí druhém odvolání žalobce (ze dne 24. 7. 2025, č. j. UKRUK/487514/2025) rozhodla žalovaná shodným výrokem. Jde o vadu řízení způsobující nezákonnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., kterou žalobce oprávněně namítal, proto městský soud druhé rozhodnutí o odvolání žalobce zrušil.

II.

[11] Proti výroku I. tohoto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Podle stěžovatele městský soud pochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 2. 2025 nezrušil pro nepřezkoumatelnost. Městský soud tak postupoval v rozporu s judikaturou vlastní i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 A 17/2024-78, a rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2025, č. j. 3 As 126/2024-39). Pokud se žalovaná rozhodla stěžovatele z funkce děkana odvolat, pak byla povinna srozumitelně

alespoň stručně odůvodnit, proč tak postupovala. Nelze považovat za dostatečnou argumentaci, že žalovaná rozhodla „na základě návrhu“ akademického senátu. Z rozhodnutí není patrné, se kterými konkrétními důvody z návrhu se žalovaná ztotožnila a které považovala za natolik závažné, že odůvodňují odvolání stěžovatele z funkce děkana. Návrh AS KTF UK obsahoval několik různých důvodů, u nichž sám městský soud konstatoval, že většina z nich vykazuje znaky svévole a šikanózního jednání. Za této situace nelze z rozhodnutí žalované poznat, zda se ztotožnila se svévolnými důvody, nebo pouze s tím jediným, který městský soud označil za oprávněný. Tento přístup je v přímém rozporu i s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pokud se žalovaná s některými důvody návrhu akademického senátu ztotožnila, je povinna v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvést, se kterými konkrétními důvody se ztotožnila, z jakých podkladů a skutkových zjištění při tom vycházela, a jak se vypořádala s námitkami stěžovatele proti těmto důvodům. Jen takové odůvodnění totiž umožní stěžovateli, aby se mohl proti rozhodnutí bránit, a to zejména proti případům svévolného a šikanózního jednání. Nelze akceptovat názor městského soudu, že postačuje, pokud důvody pro odvolání byly uvedeny v podkladovém návrhu akademického senátu. Proces odvolání děkana z funkce je procesem, v němž dvoustupňové rozhodování má své nezastupitelné místo. Nejprve akademický senát navrhuje odvolání a uvádí důvody, poté rektorka jako správní orgán musí sama posoudit, zda jsou tyto důvody oprávněné, zda nejsou svévolné či šikanózní, a musí výslovně uvést, které důvody považuje za natolik závažné, že odůvodňují odvolání. Z hlediska právní jistoty a práva na spravedlivý proces není možné, aby soud byl prvním, kdo postaví najisto, z jakých důvodů byl děkan odvolán, a aby soud posuzoval a vyjadřoval se k opodstatněnosti návrhů odvolání namísto rektorky, jak se stalo v tomto případě. Stěžovatel byl totiž poprvé seznámen s důvodem, který byl žalovanou posouzen jako relevantní pro jeho odvolání, až po vynesení rozsudku ve věci samé. Tato skutečnost má za následek, že po celou dobu všech vedených řízení neměl možnost se efektivně bránit a došlo tím k porušení jeho základních ústavních práv. Městský soud nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalované nahradil vlastním hodnocením jednotlivých důvodů, které navíc učinil nad rámec žalobního návrhu, když sám posoudil, že většina důvodů jsou svévolné a jen jeden z uvedených důvodů je oprávněný. Tímto postupem však fakticky vstoupil do role správního orgánu a porušil zásadu dělby moci a zásadu, že správní soudnictví přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, nikoliv jej nahrazuje.

[13] Stěžovatel poukázal na to, že městský soud ve svém rozsudku výslovně konstatoval, že AS KTF UK jednal způsobem vykazujícím znaky svévole, dopustil se zneužití postavení, uplatňoval svá práva nadměrným způsobem, nebyl schopen vyslyšet druhou stranu (tj. stěžovatele), předkládal důvody, které postrádají podklady pro tvrzená pochybení, vyžadoval plnění právních povinností, které neexistují, a předkládal smyšlená pochybení a domněnky. Rovněž výslovně konstatoval, že takové jednání „*ve svém souhrnu lze považovat za svévoli*“ a že „*takové uplatňování práv nepožívá právní ochrany*“. Pokud tedy městský soud sám dospěl k závěru, že jednání AS KTF UK vykazuje znaky svévole a že takové jednání nepožívá právní ochrany, pak logicky nemohl zároveň legitimizovat výsledek tohoto svévolného jednání (tj. návrh na odvolání stěžovatele a následné rozhodnutí rektorky) poukazem na jeden izolovaný důvod. Tímto postupem se dopustil přepjatého formalismu a porušil právo stěžovatele na soudní ochranu. Pokud výrazná většina důvodů nesměřuje k zájmu vysoké školy, ale k svévolnému jednání vůči stěžovateli, pak celý návrh akademického senátu nemůže být považován za legitimní výkon akademické samosprávy, ale musí být posouzen jako zneužití práva, které nemůže požívat právní ochrany.

[14] Podle stěžovatele městský soud zásadně pochybil, když se zabýval posouzením jednotlivých důvodů odvolání uvedených v návrhu AS KTF UK, přestože stěžovatel se v žalobě primárně nedomáhal přezkumu jednotlivých důvodů pro odvolání a zrušení rozhodnutí z důvodu

pokračování

neopodstatněnosti těchto jednotlivých důvodů. Stěžovatel se domáhal zrušení rozhodnutí žalované primárně z důvodu nepřezkoumatelnosti a celkového porušování právních předpisů a jednání akademického senátu a žalované jako celkově svévolného a šikanózního. Pokud tyto orgány nedodržují zákon a vnitřní předpisy a činí rozhodnutí na základě úkonů, které jsou protizákonné a svévolné, pak proces odvolání jako celek musí být posouzen jako svévolný, šikanózní a protizákonný, a všechny důvody v něm uvedené nemohou požívat právní ochrany. Městský soud tedy posoudil jinou otázku, než která byla předmětem žaloby, což je v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s.

[15] Městský soud se podle stěžovatele dostal do logického rozporu, kdy na jedné straně konstatuje, že svévolné a šikanózní jednání nepožívá právní ochrany a na druhé straně legitimizuje výsledek procesu, který byl ve své podstatě svévolný a šikanózní (jak sám konstatoval u výrazné většiny důvodů), poukazem na jeden údajně „oprávněný“ důvod. Tento rozpor městský soud nevysvětlil, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. I kdyby jeden z důvodů teoreticky postačoval k odvolání děkana z funkce, nelze přehlédnout, že proces přijetí návrhu na odvolání byl zatížen závažným porušením právních předpisů, svévolí a šikanózním jednáním. Takový proces nemůže požívat právní ochrany a nelze z něj dovozovat legitimní důsledky.

[16] Stěžovatel dále namítal, že akademický senát, který hlasoval o návrhu na jeho odvolání, nebyl legitimně složen, neboť k jeho složení došlo účelovou výměnou členů pod nátlakem. Konkrétně se jednalo o senátorku Bc. Miškovskou, která byla vystavena velkému tlaku, stresu a osobním útokům ze strany ostatních členů akademického senátu, což ji donutilo k odstoupení z funkce. Toto odstoupení nelze považovat za dobrovolné, jak to mylně uvedl městský soud, ale za odstoupení pod nátlakem, které má znaky svévolného jednání a zneužití práva. Odstoupení pod nátlakem je právně irelevantní a akademický senát v takovém složení nemohl legitimně rozhodovat o odvolání stěžovatele z funkce. Účelová výměna člena senátu za náhradníka Bc. Stejskala, který poté byl jedním z předkladatelů návrhu na odvolání stěžovatele z funkce, má zjevné znaky svévole a manipulace se složením rozhodovacího orgánu. Městský soud se s touto zásadní námitkou svévole řádně nevypořádal. Soud se spokojil s konstatováním, že odstoupení bylo formálně dobrovolné, aniž by se zabýval skutečnými okolnostmi vedoucími k odstoupení a jejich právním hodnocením.

[17] Podle stěžovatele městský soud pochybil, když přiznal akademickému senátu pravomoci nad rámec zákona a popřel zákonné rozdělení kompetencí mezi děkanem (rozhodovací pravomoc) a akademickým senátem (schvalovací a kontrolní pravomoc). Městský soud připustil, že akademický senát může odvolat děkana za výkon jeho zákonných pravomocí v oblasti hospodaření a nakládání s finančními prostředky a dal přednost akademické samosprávě před ústavně zaručeným právem na výkon veřejné funkce. Tím ignoroval systém dělby moci v rámci fakulty, který vyplývá ze zákona o vysokých školách. Pokud by byl tento přístup městského soudu akceptován, znamenalo by to faktické zrušení zákonného rozdělení pravomocí mezi orgány fakulty, znemožnění výkonu funkce děkana, porušení ústavně zaručeného práva na nerušený výkon veřejné funkce a vytvoření precedentu, že akademická samospráva může být využívána k obcházení zákonného rozdělení pravomocí.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem městského soudu, kdy tento soud shledal oprávněným důvod uvedený v návrhu pod bodem 2.3 týkající se oboru programu Dějiny evropské kultury, jeho personálního a finančního zabezpečení. Podle stěžovatele městský soud nesprávně vyložil § 27 odst. 1 písm. h) zákona o vysokých školách, který stanoví, že akademický senát „*schvaluje strategický záměr vzdělávací a tvůrčí činnosti fakulty ... na návrh děkana*“. AS KTF UK tedy neschvaluje konkrétní personální obsazení nebo konkrétní finanční alokaci, ale strategický

záměr jako celek. Děkan má podle § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách pravomoc jednat a rozhodovat o konkrétním plnění tohoto strategického záměru. Pokud by AS KTF UK mohl děkana odvolat za každé konkrétní rozhodnutí o personálním nebo finančním zabezpečení, které se odchyluje od představ AS KTF UK (byť v rámci schváleného strategického záměru), znamenalo by to faktické přenesení výkonné moci z děkana na senát, což je v rozporu s právní úpravou. Nelze ani přehlédnout, že je to přitom výhradně děkan, kdo za tyto oblasti nese zodpovědnost v plném rozsahu. Městský soud rovněž nesprávně aplikoval rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018-45. V nyní projednávané věci totiž nešlo o odlišnou koncepční představu o směřování fakulty (strategický záměr), ale o konkrétní operativní rozhodnutí děkana v rámci jeho zákonných pravomocí o personálním a finančním zabezpečení výuky v situaci nedostatku finančních prostředků.

[19] Závěrem stěžovatel konstatoval, že městský soud správně zrušil druhé rozhodnutí žalované pro překážku *rei indicatae*. Tento závěr však má přímý dopad na posouzení zákonnosti prvního rozhodnutí. Pokud žalovaná vydala druhé rozhodnutí ve stejné věci, svědčí to o její právní nejistotě ohledně prvního rozhodnutí. Navíc, pokud bylo nutné vydat druhé rozhodnutí s odůvodněním, jak to žalovaná učinila, potvrzuje to, že první rozhodnutí bez odůvodnění bylo vadné a žalovaná si této vady byla vědoma.

[20] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. rozsudku městského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[21] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořila závěry městského soudu a vyjádřila se k jednotlivým námitkám, které považovala za nedůvodné. Měla za to, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, zákonný a správný stejně jako napadené rozhodnutí. Z uvedeného důvodu navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Soudy ve správním soudnictví přezkouvávají žalobou napadená rozhodnutí ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování o kasační stížnosti proto nemohl Nejvyšší správní soud jakkoli zohledňovat následná podání, která mu byla doručena po podání kasační stížnosti, a která se vyjadřují k aktuálnímu dění na katolické fakultě zejména v období po vydání usnesení ze dne 24. 2. 2026, č. j. 7 As 10/2026-68, kterým byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[25] K námitce, že městský soud pochybil, když žalobou napadené rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 2. 2025 nezrušil pro nepřezkoumatelnost tak, jak učinil v jiné jím projednávané věci, a to na základě rozsudku ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 A 17/2024-78, jenž byl následně předmětem kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 126/2024, kasační soud konstatuje, že se v daném případě o žádný rozpor s dosavadní judikaturou nejedná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 3 As 126/2024-39, v bodě 31 uvedl, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla v daném případě městským soudem dovozena proto, že „Městský soud na základě těchto východisek uvedl, že rozhodla-li se stěžovatelka navrženého kandidáta

pokračování

do veřejné funkce nejmenovat, byla povinna srozumitelně, třebaže stručně, odůvodnit, proč tak postupovala, a protože tak neučinila a soud důvody jejího rozhodnutí nenalezl ani v žádném jiném materiálu vyhotoveném v souvislosti s jejím usnesením, nelze ověřit, zda dostala zákonným požadavkům na výběr a jmenování veřejných funkcionářů. Městský soud tedy neopomenul posoudit otázku, zda důvody, pro které se stěžovatelka rozhodla návrhu ministra dopravy nevyhovět, nejsou obsaženy v některém jiném doprovodném dokumentu. Lze tak uzavřít, že napadený rozsudek ctí závěry prejudikatury, a proto mezi judikaturními východisky a jeho vlastními závěry žádný vnitřní rozpor není.“ Městský soud v řízení, kterého se týká rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 126/2024-39, tedy rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení právě s ohledem na absolutní absenci konkrétních důvodů, pro které žalovaná příslušného žalobce do předmětné funkce nejmenovala, kdy důvody nevyplyvaly ani z žádného jiného materiálu vyhotoveného v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím, který by mohl plnit funkci odůvodnění.

[26] V nyní posuzovaném případě je však situace odlišná. Žalovaná při odvolání stěžovatele z funkce děkana postupem podle § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách vycházela z návrhu AS KTF UK ze dne 9. 1. 2025 (jenž byl přijat v nezměněné podobě na řádném zasedání AS KTF UK dne 29. 1. 2025), na který výslovně odkazovala a který obsahoval přezkoumatelné důvody pro odvolání děkana. Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o odvolání stěžovatele z funkce děkana ze dne 6. 2. 2025, byť samo o sobě neobsahuje odůvodnění, není nepřezkoumatelné, postupoval v souladu se stávající ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, č. 1717/2008 Sb. NSS, či ze dne 11. 4. 2025, č. j. 7 Ads 87/2024-24). V této souvislosti městský soud správně uvedl, že pokud rektor vyhoví návrhu akademického senátu, tj. neshledá žádné deficity v úvahách, důvodech či postupu akademického senátu, pak postačí, pokud je z obsahu projevu jeho vůle tento soulad zřejmý. Rektor tedy musí učinit úvahu, zda není dán některý ze zakázaných důvodů k odvolání (svévole, zneužití práva, diskriminace) a zda proces nebyl zatížen vadou. Pokud shledá, že tomu tak je, nemůže návrhu vyhovět. Pokud však existenci takových důvodů neshledá, není třeba to výslovně uvádět. Z žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání stěžovatele z funkce děkana přitom vyplývá, že žalovaná návrh akademického senátu hodnotila jako základ, ztotožnila se s jeho důvody a současně neshledala důvod se od něj nijak odchýlit. Důvody, pro které návrhu akademického senátu vyhověla, se tedy shodují s návrhem akademického senátu. V takovém případě lze akceptovat přístup městského soudu, který odůvodnění rozsudku strukturoval úvahami o důvodnosti jednotlivých bodů, do kterých návrh rozčlenil důvody odvolání stěžovatele (návrh je výslovně uvozen „*Důvody k odvolání jsou následující:*“).

[27] K námitce o nesprávném právním posouzení žalobních bodů, kdy podle stěžovatele městský soud zásadně pochybil, když se zabýval posouzením jednotlivých důvodů odvolání uvedených v návrhu na odvolání děkana, tedy Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel vymezil rozsah soudního přezkumu v jím podané žalobě. Nelze městskému soudu vytýkat, že se konkrétními důvody pro odvolání stěžovatele z funkce děkana v napadeném rozsudku podrobně zabýval, neboť samotný stěžovatel tyto jednotlivé důvody v souvislosti s posouzením zákonnosti rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 2. 2025 prokazatelně zpochybňoval (viz strany 7 až 9 žaloby, i její doplnění listinou označenou „*Irelevance uváděných důvodů pro odvolání děkana*“). Z tohoto důvodu tedy nelze v jeho postupu shledat překročení žalobních bodů ani porušení dispoziční zásady, jak namítá stěžovatel.

[28] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že byl poprvé seznámen s důvody, které byly shledány jako relevantní pro jeho odvolání z funkce děkana, až po vynesení napadeného rozsudku ve věci, a že mu byla odepřena možnost se po celou dobu účinně bránit. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel se zúčastnil mimořádného zasedání AS KTF UK, které se

uskutečnilo dne 16. 1. 2025, a na kterém byl projednán návrh na odvolání stěžovatele z funkce děkana. Na tomto zasedání se stěžovatel vyjádřil k obsahu návrhu na odvolání z funkce děkana ústně, a následně uveřejnil na internetových stránkách KTF UK ještě dokument ze dne 16. 1. 2025, kterým písemně reagoval na jednotlivé body návrhu na odvolání z funkce děkana. Dále se stěžovatel zúčastnil řádného zasedání AS KTF UK, které se uskutečnilo dne 29. 1. 2025, kde byl přijat návrh na jeho odvolání z funkce děkana, a kde rovněž využil možnosti se k němu vyjádřit. Pro účely podání samotné žaloby proti rozhodnutí o odvolání pak stěžovatel soudu předložil 21stránkový dokument s názvem: „*Irelevance uváděných důvodů pro odvolání děkana*“, ve kterém se podrobně vyjádřil k jednotlivým důvodům obsaženým v návrhu na jeho odvolání. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel byl seznámen s důvody odvolání z funkce děkana, a to již v době před vydáním samotného rozhodnutí žalované, a že mu nic nebránilo v tom, aby se mohl proti tomuto rozhodnutí účinně bránit, což ostatně i učinil. Posoudil-li tedy městský soud veškeré důvody pro odvolání stěžovatele z funkce děkana, respektoval pouze meze, které mu samotný stěžovatel v žalobě vymezil. S ohledem na uvedené nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že městský soud v případě projednávání žaloby fakticky vstoupil do role správního orgánu a nahradil rozhodnutí žalované vlastním uvážením, a to nad rámec žalobního návrhu.

[29] Pokud jde o námitku, že AS KTF UK, který hlasoval o návrhu na odvolání stěžovatele z funkce děkana, nebyl legitimně obsazen, tato není rovněž důvodná. Ze zápisu z řádného zasedání AS KTF UK ze dne 24. 4. 2024, č. j. UKKTF/201370/2024-5, vyplývá, že bývalá členka AS KTF UK Bc. Anežka Miškovská se vzdala svého členství v senátu v písemném prohlášení ze dne 27. 3. 2024, a že akademický senát její rezignaci usnesením vzal na vědomí. Její členství v AS KTF UK tak řádně zaniklo, a to v souladu s čl. 6 odst. 6 písm. b) Statutu KTF UK. Následně bylo v dané věci postupováno v souladu s čl. 6 odst. 7 Statutu KTF UK ve spojení s čl. 7 Volebního řádu Akademického senátu KTF UK a za odstoupivší senátorku byl povolán předsedou senátu náhradník Bc. Lukáš Stejskal. S ohledem na dodržení všech vnitřních předpisů KTF UK, což ostatně ani sám stěžovatel nezpochybnil, se tak stal Bc. Stejskal řádným členem AS KTF UK, v důsledku čehož nelze mít pochybnost o tom, že o návrhu na odvolání stěžovatele z funkce děkana KTF UK bylo dne 29. 1. 2025 skutečně hlasováno při správném (legálním i legitimním) obsazení AS KTF UK. Nebylo přitom prokázáno tvrzení stěžovatele, že by senátorka Miškovská rezignovala nedobrovolně. Pokud cítila tlak na její odchod ze senátu, nevyužila, ač mohla, žádný z právních nástrojů na svou obranu. Uprázdňené místo proto legitimně obsadil náhradník. Stěžovatel netvrdil ani žádné porušení předpisů jednacího řádu AS KTF UK, z nichž by bylo možné nelegitimitu složení AS KTF UK dovozovat. Nejvyšší správní soud proto považuje tvrzení stěžovatele o svévolné a účelové výměně členů akademického senátu za spekulativní, neboť nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

[30] Městskému soudu nelze vytýkat chybějící pečlivost, se kterou se zabýval jednotlivými důvody návrhu na odvolání stěžovatele z funkce děkana. Činil tak v relativně omezeném čase, neboť od podání v pořadí druhé žaloby v srpnu 2025 k vydání rozhodnutí v prosinci téhož roku bylo třeba učinit potřebné procesní úkony, připravit jednání ve věci, podrobně nastudovat správní spis a soudní rozhodnutí podrobně a přesvědčivě odůvodnit. To se městskému soudu podařilo, přestože kasační soud uvážil jinak o přezkoumatelnosti odůvodnění v zásadě jediného důvodu, pro který se městský soud rozhodl žalobu zamítnout. Městský soud neměl k dispozici výslovné důvody odvolání uvedené v odůvodnění rozhodnutí rektorky. Podrobně se zabýval obsahem a oprávněností jednotlivých důvodů uvedených v návrhu akademického senátu na odvolání stěžovatele. Konfrontoval je nejprve s tím, zda proti nim stěžovatel v žalobě brojil a jaké námitky proti nim vznášel, jakož i s obsahem správního spisu a s platnou právní úpravou.

[31] Je třeba shrnout výhrady akademického senátu, které městský soud důvodnými neshledal. Závěry o nedůvodnosti převážné většiny návrhu vedly městský soud ke zjištění, že návrh

pokračování

na odvolání vykazuje v těchto částech znaky svévole. Městský soud uzavřel o svévoli při rozhodování o odvolání z funkce děkana ve vztahu k bodu 1. 1. návrhu, který se týkal zřízení pozice koordinátora hospodaření a pracovní skupiny mající za úkol připravit podklady k úpravám pracovních míst. Návrh shledal nemajícím oporu v právních předpisech ani ve skutkových okolnostech a vytýkané pochybení považoval za zcela smyšlené. Městský soud zde hovoří o snaze akademického senátu zasahovat do kompetencí děkana (odst. 142 rozsudku). Bod 1. 2. návrhu týkající se dokumentu Implementace vnitřního předpisu univerzity a jeho tvrzených závažných a metodických chybách městský soud rovněž shledal nedůvodným. Již proto, že šlo o nikoli definitivní verzi. Rovněž tento důvod vykazuje podle městského soudu všechny znaky svévole, neboť stěžovateli bylo vytýkáno pochybení, které ještě ani nemohlo nastat (odst. 147 rozsudku). Bod 1. 3. návrhu se týkal harmonogramu implementace nových mzdových výměrů. I zde městský soud uzavírá, že důvody návrhu jsou nepravdivé, smyšlené a vykazují znaky svévole. Zavedení vnitřního mzdového předpisu bylo v souladu s nově účinnými předpisy, bylo s nimi počítáno v rozpočtu a tvrzení o destabilizaci rozpočtu považoval městský soud za nepodložené (odst. 155 rozsudku). Bod 2. 1. návrhu se týkal programu *Dějiny evropské kultury* a neprodloužení pracovní smlouvy dvěma akademickým pracovníkům, resp. neprodloužení za stávajících podmínek. Zde městský soud uzavřel, že uvedená skutečnost nemůže hrozit katastrofickým scénářem dovozovaným v návrhu (ohrožení výuky, čerpání dotací) a rovněž poukázal na snahu stěžovatele o naplnění studijního plánu skrze výpomoc pedagogů z jiných fakult (odst. 167 rozsudku). Přestože zde městský soud nepoužívá výrazu svévole, zřetelně uzavírá o nedůvodnosti návrhu v této části. V bodě 2. 2. návrh vytýká stěžovateli, že personální změny ohrožují přípravu akreditačního spisu pro obor *European Culture Studies* a neschopnost vedení vysvětlit, jak bude využita dotace schválená akademickým senátem pro malé studijní programy včetně *Dějiny evropské kultury*. Zde městský soud uzavírá, že výtky vůči stěžovateli nebyly v návrhu ani ve správním spise nijak doloženy a jsou tedy v rovině nepodložených předpokladů a domněnek (odst. 168 rozsudku). V bodu 3. 1. se stěžovateli vytýká opakované zadržování informací či jejich poskytování na poslední chvíli a přenesení komunikace mezi děkanem a akademickým senátem z roviny dialogu do roviny direktivních oznámení. I zde městský soud uzavírá o svévoli, hovoří o domněnkách a nepodložených tvrzeních či o kladení viny stěžovateli za jednání jiných osob, které sám nemohl ovlivnit nebo o neexistujících povinnostech, které byly stěžovateli kladeny za vinu (odst. 169 a 188 rozsudku). Pokud jde o bod 3. 2. návrhu, ten se týká nezveřejňování povinných informací na webu fakulty a na jeho úřední desce. Zde městský soud uzavřel tak, že zde k prohřešku skutečně došlo, uvažoval však o proporcionalitě mezi prohřeškem a odvoláním z funkce děkana jako nejpráhlejším postihem, s tím, že samo uvedené pochybení nemůže odvolání z funkce odůvodnit a mohlo by být případně vyhodnoceno toliko jako podpůrné (odst. 194 rozsudku). V bodě 3. 3. je stěžovateli vytýkáno zneužívání informačních kanálů pro neprofesionální komunikaci a uplatňování „selektivní informační strategie“. I zde městský soud kategoricky neuzavírá, zda se jedná o zásadní pochybení děkana, tuto možnost v obecné rovině nevylučuje, avšak konkrétní závažné příspěvky se ve spise nenachází. Protože děkan pochybení nepopřel, lze tyto souvislosti vidět toliko jako případně podpůrné k „hlavnímu“ důvodu pro odvolání děkana (odst. 200 rozsudku).

[32] Městský soud následně shrnul, že důvodným shledal pouze bod 2. 3 návrhu a jako podpůrné pak body 3. 2. a 3. 3. návrhu, které by samostatně podle jeho mínění k odvolání děkana nepostačovaly. U ostatních bodů opakovaně hovoří o účelové selekci pochybení, o zneužití postavení (akademického senátu), o nadměrném uplatňování práv, zdůrazňuje absenci schopnosti akademického senátu vyslyšet druhou stranu, vytýká mu chybějící podklady pro tvrzená pochybení, neexistenci vytýkaných právních povinností kladených stěžovateli za vinu, smyšlená pochybení a domněnky, které v souhrnu považuje za svévoli (odst. 203 rozsudku). Z celkem deseti specifikovaných vytýkaných pochybení městský soud shledal důvodným pouze jedno (bod 2. 3.) a další dvě (body 3. 1. a 3. 2.) pak toliko podpůrné. Zbývajícím sedmi vytýkaným

pochybením nepřisvědčil, ve čtyřech případech pak s výslovným závěrem o hodnocení příslušné části návrhu jako svévolné.

[33] Podle čl. 2 odst. 2 Statutu KTF UK uskutečňuje fakulta akreditované studijní programy. Podle čl. 6 odst. 14 písm. c) Statutu KTF UK akademický senát fakulty schvaluje rozdělení finančních prostředků fakulty předložené děkanem a kontroluje jejich využívání. Zároveň podle čl. 7 odst. 8 písm. q) Statutu KTF UK děkan fakulty vydává studijní plány, a to na návrh garanta studijního programu a po předchozím vyjádření vědecké rady. Podle § 27 odst. 1 písm. c) akademický senát fakulty schvaluje rozdělení finančních prostředků fakulty předložené děkanem a kontroluje jejich využívání, a podle písm. h) akademický senát na návrh děkana schvaluje strategický záměr vzdělávací a tvůrčí činnosti fakulty a každoroční plán jeho realizace vypracovaný v souladu se strategickým záměrem veřejné vysoké školy a každoročním plánem jeho realizace po projednání ve vědecké radě fakulty.

[34] Městský soud při rozhodování vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 60/2018-45. Podle označeného rozsudku k odvolání děkana „*postačí, má-li akademický senát jinou představu o směřování fakulty než děkan, byť by děkan konal své povinnosti zcela řádně a ku prospěchu zájmů fakulty. Legitimním důvodem k odvolání děkana může být např. nesouhlas akademického senátu s personální politikou děkana.*“ Nejvyšší správní soud nezpochybňuje oprávnění akademického senátu podat návrh na odvolání děkana z funkce. Rovněž si je vědom požadavku, aby jmenovaný děkan fakulty vysoké školy požíval důvěry akademického senátu, který jej do funkce zvolil, neboť jen za takové situace může akademický senát s děkanem efektivně spolupracovat. V nyní projednávané věci však dle návrhu na stěžovatelovo odvolání nešlo jen o odlišnou koncepční představu o směřování fakulty (strategický záměr), ale bylo vytýkáno konkrétní operativní rozhodování děkana o personálním a finančním zabezpečení výuky, na pozadí tu více tu méně zdůrazňované souvislosti s (ne)dostatkem finančních prostředků.

[35] Skutečnosti, pro které se akademický senát domnívá, že je třeba konkrétního funkcionáře z funkce děkana odvolat, mohou být, v závislosti na konkrétních skutkových okolnostech, formulovány jako jediný důvod (vytýkané pochybení) nebo jako důvodů více. Tyto důvody spolu mohou, tu více tu méně, skutkově souviset. Mohou spočívat výlučně v činnosti děkana jako akademického funkcionáře, či mohou akcentovat „mimoprofesní“ skutečnosti, které jsou podle mínění akademického senátu neslučitelné s funkcí děkana vysoké školy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2026, č. j. 10 As 74/2025-76, byť se jednalo o odvolání děkana v režimu § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách). V takovém případě lze o jednotlivých důvodech uvážit relativně samostatně a pouze některým přisvědčit. To však není případ právě projednávané věci. Důvody pro odvolání stěžovatele z funkce, jak je formuluje návrh na odvolání z funkce, nelze vždy vnímat jako jednotlivá izolovaná pochybení. Návrh je koncipován jako jejich sled, jedno vytýkané pochybení má za následek stav, který je stěžovateli znovu vytýkán a je v něm shledáván další (samostatný) důvod pro jeho odvolání.

[36] Městský soud sice neshledal důvodným jeden z důvodů pro odvolání z funkce, nebrání mu to později přisvědčit dalšímu důvodu, který je však v podstatných ohledech důsledkem již předtím neakceptované premisy (bod 2. 1. v návaznosti na bod 2. 3. návrhu). Konkrétně, zda neprodloužení smluv dvěma akademickým pracovníkům bylo důsledkem stěžovatelovy odlišné představy o směřování fakulty. Podle městského soudu (k bodu 2. 1. návrhu) „*samotné vyslovení této nabídky v podobě zúžení úvazku dvěma akademickým pracovníkům rozhodně nemůže hrozit katastrofickým scénářem (obrožena výuka, čerpání dotací apod.), který je v Návrhu předestírán. Skutečnost, že třetí akademický pracovník „na protest tomuto jednání svoji smlouvu nepodepsal“ určitě nemůže být dávana za vinu děkanovi. Děkanova snaha o naplnění studijního plánu je patrná též ze zajištění výpomoci pedagogů z jiných fakult, a uvedenou skutečnost žalovaná nijak nezpochybnila ani nevyvrátila. Z Usnesení RVH ze dne 27. 11. 2024, na které Návrh AS KTF UK odkazuje, vyplývá, že „personální zajištění Bc. i Mgr. Programu DEK*

pokračování

se s poklesem počtu vyučujících zhoršilo a je zcela braniční“, což samo o sobě neznamená pochybení ze strany děkana, který měl snahu prodloužit smlouvy alespoň za změněných podmínek, a současně žalovaná nezpochybnila tvrzení děkana, že zabezpečil personální výpomoc z jiných oborů.“ Městský soud tedy pochybení stěžovatele neshledal, pokud jde o neprodloužení smluv za stávajících podmínek u dvou akademických pracovníků (odborných asistentů) zajišťujících výuku na oboru Dějin evropské kultury, kdy jim byly nabídnuty smlouvy na pozici lektora místo stávajícího zařazení AP2.

[37] Posléze však městský soud uzavírá o důvodnosti bodu 2. 3., který vytyká stěžovateli právě neschopnost zajistit obory Dějin evropské kultury v souladu s akreditačními spisy „z důvodu personálních změn“ na Katedře církevních dějin a literární historie. Důvod uvedený pod bodem 2.3, týkající se oboru programu Dějiny evropské kultury, jeho personálního a finančního zabezpečení, byl formulován následovně: *„Z důvodu personálních změn na KCDLH není fakulta schopna zajistit obory DEK v souladu s akreditačními spisy, což může vést k pozastavení či ztrátě akreditace obou studijních programů. Děkan Jaroslav Brož již dříve jako garant Bc. a NMgr. studijního programu Teologické nauky způsobil pozastavení těchto akreditací a nyní vystavuje stejnému riziku další dva studijní programy.“* Dále návrh na odvolání děkana dodává: *„Tím, že děkan přes opakovaná jednání a výzvy RVH a garantů SP není ochoten zajistit personálně výuku a dostatečný počet povinných, povinně volitelných i volitelných předmětů pro DEK, vystavuje fakultu riziku, že RVH bude nucena pozastavit pro tyto závažné nedostatky akreditaci SP v bakalářském i magisterském stupni. Pro studenty je tedy nastalá situace velmi riziková, protože broží, že vzhledem k této personální politice děkana nebudou schopni splnit své studijní povinnosti ve stávající akreditaci, a rovněž jejich důvěra ve vedení KTF i celou fakultu je silně otřesena. Podle zákona je přitom univerzita povinna zajistit výuku v souladu s akreditací. Nedodržení této povinnosti může vést k vážným právním důsledkům, vč. ztráty akreditace a poškození dobrého jména Univerzity Karlovy jako celku.“*

[38] Městský soud na jedné straně uznává, že stěžovatel byl v rámci svých řídicích oprávnění oprávněn reagovat na situaci z hlediska finančního zabezpečení jednoho ze studijních programů úpravou stávajících pracovních smluv u rozsahu jakož i formy výkonu akademické činnosti několika akademických pracovníků. Výslovně konstatuje, že *„žalovaná nezpochybnila tvrzení děkana, že zabezpečil personální výpomoc z jiných oborů“*. Současně však přisvědčil návrhu v části, která stěžovateli vytyká, že není schopen zajistit personálně výuku a dostatečný počet povinných, povinně volitelných a volitelných předmětů pro studijní obor.

[39] Lze v určitých případech shledat důvodným pro odvolání konkrétní osoby z funkce děkana toliko jeden z vytykaných důvodů, oproti ostatním, které důvodné nejsou (shodně městský soud v odst. 179 rozsudku). V této věci jsou však důvody pro odvolání stěžovatele (zejména ty uvedené pod bodem 2) úzce provázány, jsou formulovány jako souhrn okolností, které teprve ve svém celku odůvodňují odvolání děkana. Nejsou výčtem relativně skutkové a časově ohraničených samostatných jednání, které by bylo lze posoudit na sobě nezávisle.

[40] Městský soud měl za prokázané, že stěžovatel nerespektoval výlučné oprávnění AS KTF UK nastavit rozsah výuky oboru Dějiny evropské kultury. Stěžovateli vytyká prezentaci vlastního názoru, že program Dějiny evropské kultury je příliš složitě strukturován, a tudíž je neúměrně finančně nákladný, to vše na úkor ostatních studijních programů. Ve vyjádření tohoto názoru vidí městský soud nesprávné chápání rozhraničení pravomocí akademického senátu a děkana, „jinou představu o směřování fakulty“ a tedy oprávněný důvod k jeho odvolání. Na str. 18 dokumentu Irlevance uváděných důvodů pro odvolání děkana stěžovatel skutečně konstatoval, že *„personální změny jsou součástí řešení existujících problémů oboru, které mají původ v přílišné náročnosti studijního programu a současně neochotě jejich garantů tento problém skutečně řešit. Garanti dodnes na všech zasedáních opakuji pouze svoje představy o ideální podobě komplexního oboru, a to ve formě sdělování nároků. Tyto nároky jsou ovšem mimo ekonomickou racionalitu“*. Obdobný názor vyjádřil rovněž na str. 4 dopisu Akademickému senátu z 16. 1. 2025, kterým reagoval na tvrzení uvedená v návrhu na jeho odvolání. Z obsahu správního spisu, z důvodů návrhu na odvolání děkana ani z napadeného rozsudku však nevyplývá

a ostatně ani sama žalovaná netvrdí, že by stěžovatel rozsah výuky oboru Dějin evropské kultury dosud (před svým odvoláním) měnil, pouze v rámci diskuse předešel své návrhy na řešení nepříznivé ekonomické situace fakulty. Takový postup, tj. diskutování problémů a hledání jejich řešení, je zcela legitimní. Návrh na odvolání stěžovatele však zůstává v této části zcela obecný, nekonkretizuje, jaká opatření stěžovatel v tomto ohledu již fakticky bez souhlasu akademického senátu učinil (vyjma již uvedené úpravy několika pracovních úvazků), povšechně tvrdí, že stěžovatel není ochoten zajistit personálně výuku a dostatečný počet povinných, povinně volitelných i volitelných předmětů, hrozí, že vzhledem k této personální politice nebudou studenti schopni splnit své studijní povinnosti a zmiňuje vážné důsledky v podobě ztráty akreditace, i otřesenou důvěru studentů v celou fakultu i její vedení.

[41] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil výrok I. rozsudku městského soudu a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Shledal v jeho odůvodnění logický rozpor, pokud jde o hodnocení důvodů 2. 1. a 2. 3. návrhu a dílčí nepřezkoumatelnost, pokud jde o bod 2. 3. návrhu, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně upozorňoval a na to, že ačkoli městský soud u podstatné části návrhu shledal důvody pro jeho odvolání svévolnými, jednání akademického senátu následně legitimizoval zamítnutím správní žaloby. V dalším řízení proto městský soud znovu souhrnně posoudí oprávněnost jednotlivých důvodů odvolání stěžovatele z funkce děkana. Bude přitom vycházet z výše uvedených právních názorů Nejvyššího správního soudu, zejm. k bodu 2. 3. návrhu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Znovu posoudí, zda v něm uvedené skutečnosti, v souhrnu s hodnocením ostatních bodů, skutečně postačují k závěru, že odvolání děkana Teologické fakulty Univerzity Karlovy bylo provedeno v souladu s právními předpisy.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí. O náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 7. 2025 již bylo městským soudem rozsudkem ze dne 11. 12. 2025 pravomocně rozhodnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2026

L. S.

David Hipšr v. r.
předseda senátu